

3. Zarzut trzeci dotyczący błędnej wykładni warunków przyznania współfinansowania ze środków EFRR poprzez przyjęcie, że współfinansowane mogą być wyłącznie inwestycje tworzące miejsca pracy wymagające wysokich kwalifikacji oraz zarzut błędnej oceny projektu poprzez przyjęcie, że nie tworzy on miejsc pracy wymagających wysokich kwalifikacji.
4. Zarzut czwarty dotyczący błędnej oceny projektu poprzez przyjęcie, że nie zapewnia on realizacji celów programu operacyjnego „Innowacyjna Gospodarka” ze względu na brak wartości dodanej oraz brak efektu zachęty.

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2015 – JYSK/Komisja

(Sprawa T-403/15)

(2015/C 311/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: JYSK sp. z o.o. (Radomsko, Polska) (przedstawiciel: H. Sønderby Christensen, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr C(2015) 3228 final z dnia 11 maja 2015 r. dotyczącej odmowy wniesienia wkładu finansowego z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) na rzecz dużego projektu „Europejskie centrum usług wspólnych – inteligentne systemy logistyczne”, stanowiącego część programu operacyjnego „Innowacyjna Gospodarka”, objętego pomocą strukturalną z EFRR w ramach celu Konwergencja w Polsce.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący faktu, iż JYSK spełniła wymogi ustalone przez rząd polski oraz cele zarówno programu operacyjnego „Innowacyjna Gospodarka” 2007–2013 (PO IG), jak i przepisów prawa UE.
2. Zarzut drugi dotyczący faktu, że projekt jest spójny, tak z PO IG, jak i z przepisami prawa UE.

- Strona skarżąca podnosi, że Komisja w swej decyzji nie podważa spójności kryteriów określonych w podcelu 4.5.2 (załącznik 2) z PO IG i przepisami prawa UE. Ponadto strona skarżąca twierdzi, że Komisja nie podważa spójności projektu z ustalonymi kryteriami oraz faktu, iż JYSK miała prawo do 60,5 punktów.

3. Zarzut trzeci dotyczący istoty niniejszej skargi.

- Strona skarżąca podnosi, iż niniejsza skarga nie ma w rzeczywistości nic wspólnego z JYSK, skoro wszystkie strony – łącznie z Komisją – są zgodne, co do tego, iż JYSK spełniła ustalone kryteria. Zdaniem strony skarżącej niniejsza skarga jest w istocie sporem o zgodność z prawem pomiędzy władzami polskimi a Komisją. W związku z tym JYSK nie powinna ponosić żadnej szkody.

4. Zarzut czwarty dotyczący faktu, iż przedstawiciel Komisji potwierdził, iż postępowanie władz polskich jest zgodne z przepisami prawa EU oraz PO IG.
  - Zdaniem strony skarżącej jest bezsporne, iż Komisja zaakceptowała wszystkie ustalone wymogi, PO IG i konkretne jego stosowanie.
5. Zarzut piąty dotyczący faktu, iż Komisja narusza podział kompetencji pomiędzy Komisją a władzami polskimi oraz zasady pomocniczości i proporcjonalności.
  - Strona skarżąca podnosi, iż Komisja nie może odmówić pomocy państwa ze względów, o których decydować powinny władze polskie, ponieważ mają większe doświadczenie w danym sektorze. Strona skarżąca podnosi, że Komisja nie ma ponadto podstaw do odmowy pomocy na podstawie informacji, jakimi dysponowała w czasie złożenia wniosku przez JYSK. „Tabela punktów” (podcel 4.5.2.), zdaniem skarżącej, dokładnie przedstawia cele i zadania PO IG, które były znane przedstawicielowi Komisji w Komitecie monitorującym w momencie składania wniosku przez JYSK. Jak twierdzi strona skarżąca, prawidłowe rozumienie czy interpretacja PO IG winno brać pod uwagę specyficzną wiedzę władz polskich na temat miejsc pracy oraz przygotowania zawodowego pracowników w Radomsku, a do Komisji nie należy zastępowanie w każdym detalu oceny władz polskich na etapie wdrażania programu, ani też tym bardziej nie jest prawidłowe traktowanie jakiegokolwiek zamiaru czy „celu” jako decydującego, jak to czyni Komisja. Zdaniem strony skarżącej właściwe rozumienie PO IG oraz przepisów prawa UE winno opierać się na fakcie, iż niektóre przepisy są ważniejsze od innych, co zostało dobrze zilustrowane w tabeli punktów (podcel 4.5.2.).
6. Zarzut szósty, dotyczący argumentów powołanych przez Komisję.
  - Strona skarżąca podnosi, że żaden z trzech głównych argumentów Komisji nie był ani zasadny, ani decydujący w zakresie, w jakim powołuje się na nie Komisja oraz w granicach jej interpretacji z czasu złożenia wniosku przez JYSK (lipiec 2008 r.). Zdaniem strony skarżącej nie można zatem uznać ich za zasadne w tej sprawie, a jeśli Sąd uzna je za zasadne, nie powinny być uznane za decydujące.

**Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2015 r. – Monster Energy/OHIM – Hot-Can Intellectual Property
(HotoGo self-heating can technology)**

(Sprawa T-407/15)

(2015/C 311/64)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Monster Energy Company (Corona, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: P. Brownlow, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Hot-Can Intellectual Property Sdn Bhd (Cheras, Malezja)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Hot-Can Intellectual Property Sdn Bhd

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający elementy słowne „HotoGo self-heating can technology” – zgłoszenie nr 11 418 101

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 maja 2015 r. w sprawie R 1028/2014-5